

Vordingborg d.30 Juli 2016

Til Folketingets beskæftigelsesudvalg

Angående Integrationsydelse og dansk-tillæg.

Jeg ønsker oplyst på hvilket grundlag en dansk statsborger der har benyttet retten til fri bevægelighed inden for EU-retten, kan tildeles kontanthjælp og ikke Integrationsydelse.

I Lov om aktiv Socialpolitik LBK nr. 468 af 20/05/2016.

§ 11. Stk. 4. Står der, "**Kravet om, at personen skal have opholdt sig lovligt her i riget i sammenlagt 7 år inden for de seneste 8 år, gælder ikke for EU-/EØS-borgere, i det omfang disse efter EU-retten er berettigede til hjælpen.**"

Spørgsmål 1. Integrationsydelse.

Er det i overensstemmelse med EU-opholdsretten, overfor en Dansk statsborger der har benyttet retten til fri bevægelighed indenfor EU, at stille krav om ansættelse ved tilbagevenden til Danmark i mindst 10 uger, før de er berettiget til kontanthjælp?

Copy/paste fra Høje Taastrup kommunes hjemmeside¹, "*Der gælder særlige regler for EU-borgere, som har status som arbejdstager eller selvstændigt erhvervsdrivende i Danmark.*

Det betyder, at hvis man har haft ophold i et andet EU-land, inden man rejste til Danmark, og fik arbejde i Danmark umiddelbart efter indrejsen, vil man ikke være omfattet af reglerne for integrationsydelse."

Spørgsmål 2. Integrationsydelse.

Hvis spørgsmål 1 besvares bekræftende, opretholder en Dansk statsborger der har benyttet retten til fri bevægelighed inden for EU, status som arbejdstager, hvis han straks ved ankomst til Danmark følger opholdsdirektivets præmisser, og melder sig ledig på arbejdsformidlingen?

Spørgsmål 3. Integrationsydelse.

Hvis spørgsmål 1 er besvaret bekræftende, opretholder en Dansk statsborger, der har benyttet retten til fri bevægelighed inden for EU, arbejdstager status som beskrevet i EU-opholdsdirektiv 2004/38 ved sygdom eller ulykke?

Spørgsmål 4. Integrationsydelse.

Hvis spørgsmål 1 ikke er besvaret bekræftende, hvorledes skal, "*Der gælder særlige regler for EU-borgere, som har status som arbejdstager eller selvstændigt erhvervsdrivende i Danmark.*

Det betyder, at hvis man har haft ophold i et andet EU-land, inden man rejste til Danmark, og fik arbejde i Danmark umiddelbart efter indrejsen, vil man ikke være omfattet af reglerne for integrationsydelse." så tolkes ?

Spørgsmål 5. Integrationsydelse.

Hvis spørgsmål 1 er besvaret bekræftende er det ikke i strid med de herefter nævnte domspræmisser fra EUD?

Spørgsmål 6. Dansk-tillæg.

Er det ikke i strid med lov om forskelsbehandling **LBK nr.1349 af 16/12/2008 § 1 stk 1, samt stk 3.** At en dansk statsborger der har benyttet retten til fri bevægelighed indenfor EU, skal dokumenterer dansk-kundskaber, da det ikke er et krav for dansk statsborger der IKKE har benyttet retten til fri bevægelighed indenfor EU?

Spørgsmål 7. Dansk-tillæg.

Hvis spørgsmål 6 ikke er besvaret bekræftende, er det ikke i strid med EU-retten at stille dette krav om bevis for dansk-kundskaber?

Spørgsmål 8. Dansk-tillæg.

Hvis spørgsmål 7 ikke besvaret bekræftende hvorledes kan EUD sag C-317/14 tolkes anderledes end at det er et brud på EU-retten?

¹ http://www.htk.dk/Service/Nyheder_Presse/Nyhedsoversigt/Informationsannoncer/2016/Juli-16/Ny-integrationsydelse.aspx?utm_source=twitterfeed&utm_medium=twitter

EU-Domstols afsagte domme.

C-224/98 præmis 27-31 samt 35.

"27. Traktatens artikel 8 tildeler enhver statsborger i en medlemsstat status som unionsborger. Marie-Nathalie D'Hoop har denne status, idet hun er statsborger i en medlemsstat.

28. Unionsborgerskabets formål er at skabe den grundlæggende status for medlemsstaternes statsborgere, idet det gør det muligt for dem blandt sidstnævnte, som befinder sig i samme situation, inden for traktatens materielle anvendelsesområde at blive undergivet samme retlige behandling, uanset deres nationalitet og med forbehold af udtrykkeligt fastsatte undtagelser i denne henseende (dom af 20.9.2001, sag C-184/99, Grzelczyk, Sml. I, s. 6193, præmis 31).

29. Blandt de situationer, der henhører under fællesskabsrettens anvendelsesområde, er de, der er knyttet til udøvelsen af de ved traktaten sikrede grundlæggende friheder, bl.a. de, der er knyttet til udøvelsen af retten til at færdes og opholde sig på medlemsstaternes område i henhold til EF-traktatens artikel 8 A (efter ændring nu artikel 18 EF) (jf. dom af 24.11.1998, sag C-274/96, Bickel og Franz, Sml. I, s. 7637, præmis 15 og 16, og Grzelczyk-dommen, præmis 33).

30. Da en unionsborger i alle medlemsstaterne skal undergives samme retlige behandling som den, der tilkommer statsborgere fra disse medlemsstater, der befinder sig i samme situation, ville det være ulovligt med retten til fri bevægelighed, hvis den pågældende i den medlemsstat, hvori han er statsborger, får en behandling, der er mindre gunstig end den, han ville få, hvis han ikke havde gjort brug af sine beføjelser efter traktaten for så vidt angår borgernes bevægelighed.

31. Disse beføjelser ville nemlig ikke få fuld gennemslagskraft, såfremt en statsborger i en medlemsstat kunne blive foranlediget til at opgive at benytte sig af dem som følge af hindringer, der ved hans tilbagevenden til sit oprindelsesland, skabes af en lovgivning, der straffer det forhold, at han har udnyttet disse beføjelser (jf. i denne retning dom af 7.7.1992, sag C-370/90, Singh, Sml. I, s. 4265, præmis 23).

35. En sådan forskelsbehandling er i strid med de principper, der ligger til grund for unionsborgerskabet, nemlig princippet om, at unionsborgerne skal tilsikres den samme retlige behandling under udøvelsen af deres ret til fri bevægelighed."

C-275/12 præmis 18-20, 22-23

"18 Indledningsvis bemærkes, at Samantha Elrick i sin egenskab af tysk statsborger i medfør af artikel 20, stk. 1, TEUF er unionsborger og som følge heraf kan påberåbe sig de rettigheder, der er knyttet til en sådan status, herunder i givet fald over for sin oprindelsesmedlemsstat (jf. dom af 26.10.2006, sag C-192/05, Tas-Hagen og Tas, Sml. I, s. 10451, præmis 19, af 23.10.2007, forenede sager C-11/06 og C-12/06, Morgan og Bucher, Sml. I, s. 9161, præmis 22, og af 18.7.2013, forenede sager C-523/11 og C-585/11, Prinz og Seeberger, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

19 Som Domstolen gentagne gange har fastslået, er unionsborgerskabets formål at skabe den grundlæggende status for medlemsstaternes statsborgere, idet det gør det muligt for de af medlemsstaternes statsborgere, som befinder sig i samme situation, inden for EUF-traktatens materielle anvendelsesområde at blive undergivet samme retlige behandling uanset deres nationalitet og med forbehold af udtrykkeligt fastsatte undtagelser i denne henseende (dom af 11.7.2002, sag C-224/98, D'Hoop, Sml. I, s. 6191, præmis 28, og af 21.2.2013, sag C-46/12, N., præmis 27, samt dommen i sagen Prinz og Seeberger, præmis 24).

20 Blandt de situationer, der henhører under EU-rettens anvendelsesområde, findes de situationer, der er knyttet til udøvelsen af de ved traktaten sikrede grundlæggende friheder, bl.a. dem, der er knyttet til udøvelsen af retten til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område i henhold til artikel 21 TEUF (dommen i sagen Morgan og Bucher, præmis 23, og i sagen Prinz og Seeberger, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

22 Det bemærkes dernæst, at en national lovgivning, som stiller visse nationale statsborgere ringere, blot fordi de har gjort brug af deres ret til at færdes og opholde sig frit i en anden medlemsstat, udgør en restriktion for de friheder, som ifølge artikel 21, stk. 1, TEUF tilkommer enhver unionsborger (dom af 18.7.2006, sag C-406/04, De Cuyper, Sml. I, s. 6947, præmis 39, samt dommen i sagen Morgan og Bucher, præmis 25, og i sagen Prinz og Seeberger, præmis 27). I denne henseende gør en statsborger i en medlemsstat, som rejser til en anden medlemsstat og dér tager en gymnasieuddannelse, brug af sin ret efter artikel 20 TEUF til at færdes frit (jf. i denne retning D'Hoop-dommen, præmis 29-34, og dom af 15.3.2005, sag C-209/03, Bidar, Sml. I, s. 2119, præmis 35).

23 De i traktaten fastsatte rettigheder med hensyn til fri bevægelighed for unionsborgerne ville nemlig ikke få fuld gennemslagskraft, såfremt en statsborger fra en medlemsstat – på grund af hindringer, der skyldes hans ophold i en anden medlemsstat – kunne blive afskrækket fra at udøve dem som følge af en lovgivning i hans oprindelsesstat, der stiller ham ringere, alene fordi han har udnyttet disse rettigheder (jf. D'Hoop-dommen, præmis 31, samt dommen i sagen Morgan og Bucher, præmis 26, og i sagen Prinz og Seeberger, præmis 28)."

C-46/12 præmis 27-28

"27 Som Domstolen gentagne gange har fastslået, er unionsborgerskabets formål at skabe den grundlæggende status for medlemsstaternes statsborgere, idet det gør det muligt for dem blandt disse statsborgere, som befinder sig i samme situation, inden for EUF-traktatens materielle anvendelsesområde at blive undergivet samme retlige behandling, uanset deres nationalitet og med forbehold af udtrykkeligt fastsatte undtagelser i denne henseende (dom af 20.9.2001, sag C-184/99, Grzelczyk, Sml. I, s. 6193, præmis 31, og af 11.7.2002, sag C-224/98, D'Hoop, Sml. I, s. 6191, præmis 28).

28 Enhver unionsborger kan således påberåbe sig forbuddet mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, som er indeholdt i artikel 18 TEUF og præciseret i såvel andre traktatbestemmelser som i artikel 24 i direktiv 2004/38, i alle de situationer, der hører under EU-rettens materielle anvendelsesområde. Hertil hører bl.a. situationer, der er knyttet til udøvelsen af de grundlæggende friheder, som er sikret ved bl.a. artikel 45 TEUF, og til udøvelsen af den grundlæggende frihed til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område i henhold til artikel 21 TEUF (jf. bl.a. dom af

12.5.1998, sag C-85/96, Martínez Sala, Sml. I, s. 2691, præmis 63, og Grzelczyk-dommen, præmis 32 og 33, samt dom af 15.3.2005, sag C-209/03, Bidar, Sml. I, s. 2119, præmis 32 og 33, og af 4.10.2012, sag C-75/11, Kommissionen mod Østrig, præmis 39)."

C-359/13 præmis 25-26

"25 I denne henseende fremgår det af fast retspraksis, at en national lovgivning, som stiller visse nationale statsborgere ringere, blot fordi de har gjort brug af deres ret til at færdes og opholde sig frit i en anden medlemsstat, udgør en restriktion for de friheder, som ifølge artikel 21, stk. 1, TEUF tilkommer enhver unionsborger (domme Morgan og Bucher, EU:C:2007:626, præmis 25, samt Prinz og Seeberger, EU:C:2013:524, præmis 27).

26 De i traktaten fastsatte rettigheder med hensyn til fri bevægelighed for unionsborgerne ville nemlig ikke få fuld gennemslagskraft, såfremt en statsborger fra en medlemsstat – på grund af de hindringer, der skyldes dennes ophold i en anden medlemsstat – kunne blive afskrækket fra at udøve dem som følge af en lovgivning i den pågældendes oprindelsesstat, der stiller vedkommende ringere, alene fordi denne har udnyttet rettighederne (jf. i denne retning domme Morgan og Bucher, EU:C:2007:626, præmis 26, samt Prinz og Seeberger, EU:C:2013:524, præmis 28)."

Dit Europa – Råd og Vink

udtaler følgende i e-mail til undertegnede af 12 Juli 2016.:

"Som du ved er retten til kontanthjælp tillige betinget af, at personen lovligt har opholdt sig i riget i sammenlagt 7 år inden for de seneste 8 år. I beregningen af opholdstiden indgår perioder, hvor personen har haft folkeregisteradresse i riget, medmindre særlige grunde fører til et andet resultat.

Kravet om, at personen skal have opholdt sig lovligt i riget i sammenlagt 7 år inden for de seneste 8 år, gælder ikke for EU-/EØS-borgere, i det omfang disse efter EU-retten er berettigede til hjælpen.

Som dansk borger der har været i andre EU lande og har udnyttet sin ret for fri bevægelighed og derefter er vendt hjem er du som dansk borger dækket af EU reglerne.

I overensstemmelse med EU retten (Forordning 883/2004 om koordinering af social sikkerhedsordninger), bliver tidligere forsikrings-, arbejds- eller bopælsperioder i andre lande inkluderet i beregningen af ydelserne (princippet om sammenlægning af perioder).

Princippet om sammenlægning anvendes eksempelvis, når en national lovgivning kræver, at en arbejdstager har været forsikret eller ansat i en nærmere bestemt periode, før vedkommende har ret til visse ydelser. Princippet om sammenlægning betyder, at den kompetente medlemsstat (Danmark i dit tilfælde) skal tage højde for forsikrings- og beskæftigelsesperioder, som er fuldført under en anden medlemsstatslovgivning, når der skal træffes afgørelse om, hvorvidt en arbejdstager opfylder kravene vedrørende forsikrings- eller beskæftigelsesperiodens længde.

Princippet gælder dog også med hensyn til bopælsperioder i andre EU lande. Det betyder at de år du har været i et andet EU land, uanset om du har været arbejdstager i EU forstand, skal sammenlægges med årene i Danmark.

EU forordninger om social sikring for EU borgere har forrang i forhold til de nationale regler.

Personkredsen i Forordning 883/2004 finder anvendelse på personer, der er statsborgere i en medlemsstat, samt på statsløse og flygtninge bosat i en medlemsstat, og som er eller har været omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, samt på disses familiemedlemmer og efterladte. Det handler ikke kun om arbejdstagere som den forrige forordning 1408/1971 om social sikkerhedsordninger i EU."

Hvorfor jeg afslutningsvis vil tillade mig at stille et sidste,

Spørgsmål 9. Integrationsydelse & Dansk-tillæg.

Hvordan og hvor hurtigt, vil Folketinget rette op på den klare overtrædelse af EU-forordning 883/2004, samt de nævnte præmisser?

Jeg er bekendt med at EU-Kommissionen allerede er blevet kontaktet og der er indgivet formel klage.

Med venlig hilsen

Henrik Jensen
Gammelsøparken 81
4760 Vordingborg
tlf.61413534
hj@drlaw.dk